

DOOD PAARD

Door Cor van Dongen.

Toen ik twee jaar geleden aantrad als redacteur van de *Matiak*, was ik vol ambitie om er een schitterend clubblad van te maken, met wedstrijd-, team- en toernooiverslagen, (geanalyseerde) partijen, interviews, informatie uit het bestuur en de jeugdafdeling, met tot de verbeelding sprekende rubrieken en columns, achtergrondinformatie, advertenties, het geheel rijk geïllustreerd, dit alles als een mooie aanvulling op de berichtgeving op de site van ZSC-Saende, met zijn laatste, actuele schaakberichten, wetenswaardigheden, uitslagen, statistieken en ranglijsten.

Kortom, een clubblad vóór, en vooral dóór de leden.

Dit streven deelde ik overigens met mijn voorganger André Breedveld, van wie ik het redacteursstokje indertijd mocht overnemen.

Nee, ik ben er niet in geslaagd die ambities waar te maken. De acht nummers van mijn hand, die vandaag voor mij uitgestald op tafel liggen, ja ze zien er prachtig uit met hun veelal pastelkleurige omslagen waarop de voorplaten mooi uitkomen, maar van dat ‘dóór de leden’ is helaas geen enkele sprake. Ondanks verwoede pogingen – ik heb tal van oproepen gedaan, tijdens vergaderingen en andere bijeenkomsten, op clubavonden, heb vele leden persoonlijk benaderd, hun aangesproken, gebeld of hen een mail gestuurd over de computer, tja, zelfs buiten onze club heb ik getracht correspondenten te werven –, het heeft allemaal maar bitter weinig effect gesorteerd.

Al direct wordt duidelijk, bij een oppervlakkige blik op de inhoudsopgave van de nummers van de laatste twee jaargangen, dat de *Matiak* heeft moeten leunen op een handjevol schrijvers, een kleine kern van trouwe correspondenten.

Mijn teleurstelling daarover wordt mede gevoed door een andere deceptie. Als schaker kijk ik graag omhoog; ondanks de aftakeling van mijn schaakcapaciteiten beschik ik nog steeds over de nodige aspiraties mij te willen meten met de sterke(re) schakers op onze club. En juist daar wringt de schoen. Een toenemende aantal spelers, met name van ons eerste en tweede team (maar ook in lagere teams vinden we notoire thuisblijvers), weet de weg naar de clubavond niet of nauwelijks meer te vinden. Natuurlijk bestond dat fenomeen vroeger (weet je nog wel, oudje?) ook al, leden/spelers die de interne competitie (tijdelijk) links lieten liggen, maar de balans is thans helemaal zoek. Van het eerste team is slechts één speler, de huidige clubkampioen (en dat siert hem!), die zich mengt in de strijd om de clubtitel.

Ja, geachte clubgenoten, over het lidmaatschap van een (schaak)vereniging heb ik hopeloos ouderwetse opvattingen, ik zal de laatste zijn om dat te ontkennen. Lid worden van een club biedt iemand tal van rechten en verworvenheden, maar het brengt – vind ik – ook bepaalde verantwoordelijkheden met zich mee, verantwoordelijkheden die méér zijn dan het betalen van contributie. We hebben het dan uiteraard over de verplichtingen naar je medeclubgenoten, die uit je lidmaatschap van een club voortvloeien. Waarom ben je anders lid geworden van een *actieve* vereniging? Dan kun beter een gezelligheidsteam oprichten in de trant van SOPSWEPS, een clubje gelijkgestemden, die gezellig met elkaar meedoen aan de externe competitie (met alleen maar *uitwedstrijden*), en verder niet eens over een clublokaliteit voor een binnencompetitie beschikken. Of lekker met een vriend of buurman in de kroeg afspreken voor een partijtje schaak. Of aan toernooien mee gaan doen. Maar juist door je aan te sluiten bij een vereniging als ZSC-Saende, die zich altijd gekenmerkt heeft door een hoog sociaal gehalte (met twee(!) clubavonden, een jarenlange traditie van een goed verzorgd cluborgaan, een van de beste sites van Nederland, diverse soorten competities en tal van andere activiteiten zoals het Kroegloperstoernooi, de jeugdafdeling, de (jeugd)schaaktrainingen, waar mens-

kracht en organisatie voor nodig zijn) ben je moreel verplicht daar een steentje aan bij te dragen.

En natuurlijk begrijp ik ook wel, dat je, verhuisd naar Zierikzee of Lauwersoog, niet iedere clubavond present kunt zijn. Maar wat is er dan simpeler om van je betrokkenheid blijk te geven door af en toe een stukje te schrijven voor de *Matiak*?

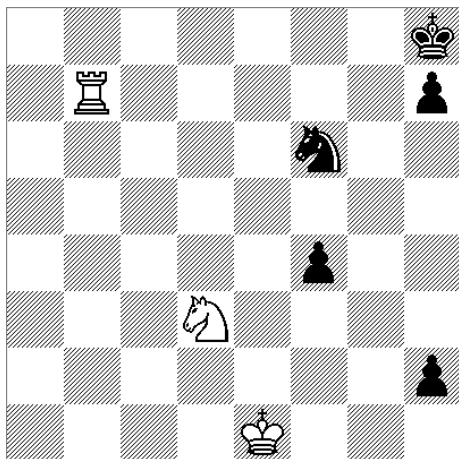
In een clubblad mag toch zeker de berichtgeving van het vlaggenschip van de club, van de beste schakers die in het eerste achttal mogen uitkomen (ikzelf heb dat altijd een speciale gebeurtenis gevonden), niet ontbreken.

Helaas.

Met een open brief aan leden en bestuur van ZSC-Saende hebben André, Martin en ik op de vorige Algemene Leden Vergadering getracht onze clubgenoten wakker te schudden en het tijt te keren, maar deze brandbrief lijkt eerder een averechts effect te hebben gesorteerd. Afgelopen week werden wij nog geconfronteerd met een nieuw lidmaatschap van een zeer sterke schaker, waarvan echter in het geheel niet verwacht mag worden dat deze zich actief in ons clubleven (lees: de binnencompetitie) zal gaan mengen.

Enige dagen terug liet André mij weten, om qua strekking dezelfde redenen als ik hierboven heb vermeld, geen heil meer te zien in het schrijven van stukjes voor de *Matiak*.

(De profetische woorden die ik Sherlock Breedveld laat uitspreken ('*Mijn laatste zaak*'), in *Het mysterie van de gevallen koning*, het slotartikel van de *KerstMatiak*, worden daarmee eerder bewaarheid dan ik had gevreesd.) Daarmee valt voor mij de belangrijkste en vruchtbaarste (schaak)journalist weg van ons clubblad. (André: hulde!) Waarmee de basis van correspondenten (*special reporters*: Martin, Carmen, Jaron, *coming man* Nico Pos (een speciaal woord van dank voor jullie bijdragen!!) en ikzelf) tegelijkertijd onaanvaardbaar klein is geworden. En omdat ik geen zin heb nog intensiever te gaan trekken aan een *dood paard*, heb ik voorzitter Jaron enige dagen terug laten weten mijn redacteurschap neer te leggen. Ik doe dat met ongelofelijk veel pijn in het hart, al was het maar omdat ik ontzettend graag schrijf en nu een podium voor mijn pennenvruchten zie wegvallen.

Om mijn mineurstemming te accentueren zal ik, zoals u van mij vaak gewend was in mijn stukjes in het clubblad, in schaaksferen eindigen. De volgende, niet al te moeilijke eindspelstudie van T. Balemans, een toepasselijke naam in het kader van deze afscheidrede (grafrede?), wil ik dan ook graag, vanwege de treurige rol van het zwarte paard, als subtitel meegeven: *DOOD PAARD*. (Zie diagram.) Wit speelt en wint.

1 Pf2 Pe4 2 Tb1! 2 Ph1? Pg3

2.. Pg3 3 Tb4 h1D+ 4 Pxb1 Pxb1 5 Txf4 Pg3 6 Kf2 Ph5 7 Tf5 Pg7 8 Tf8 Mat!

Rest mij nog alle medewerkers aan de afgelopen twee jaargangen *Matiak* te danken voor hun bijdragen!